

[Ebba Strange]

de vanskeligste arbejdsmæssige og sociale forhold.

Mit udgangspunkt er, at vi skal være glade for de udlændinge, der vil bo i Danmark. Jeg har med tilfredshed lyttet til, at flere andre ordførere har givet udtryk for det samme. Det skal vi, uanset om de har tænkt sig at blive boende her i kortere eller i længere tid. Vi skal lære at betragte det som en berigelse af vores egen kultur, at vi har mulighed for at lære andre kulturskikke at kende, andre sange, andre danse, andre madvaner, andre måder at opfatte tilværelsen på.

I virkeligheden synes jeg, det er lidt trist, at vi må have et indvandrerstop. Men der er ikke fra SFs side planer om at stille forslag om at ophæve det. Vi er tilfredse med familiesammenføringsreglerne, men vi erkender, at så længe den økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation i landet er, som den er, så vil det ikke gavne nogen at ophæve indvandrerstoppet, hverken dem, der skulle have lyst til at rejse hertil, eller de danske arbejdere.

Men vi må i det mindste gøre, hvad vi kan, for at give de mennesker, der bor her, så gode muligheder, som det lader sig gøre. Det drejer sig rundt regnet om 50.000 mennesker, og vi vender os fra SFs side mod, at netop disse mennesker i så høj grad skal bære arbejdsløshedens og den økonomiske krisens byrder.

I debatten i fjor var jeg i en lille disput med statsministeren om, hvorvidt det var ønskeligt, at indvandrerne gjorde rede for, om de ønskede at blive her eller ej. Jeg synes städig væk ikke, det er afgørende. Der er så meget, der kan ændre sig, både her i landet og i deres hjemland, og det kan være med til at ændre en beslutning, som man én gang har truffet, uanset om den beslutning oprindeligt gik ud på, at nu ville man slå sig ned her og blive her, eller den gik ud på, at man ville se at komme hjem ved først givne lejlighed. Vi må tage udgangspunkt i, at de mennesker, de familier, de er her, de bor her, de lever her, og de ønsker at være her, og det er op til dem selv, hvor længe eller hvor kort de vil være her.

Indenrigsministeren taler en hel del om tilpasning under hensyntagen til disse menneskers særlige kulturbaggrund. Måske er vi enige. Det kommer lidt an på, hvad vi lægger i ordene. Der bliver jo brugt mange ord: in-

tegration og tilpasning og assimilation og sådan noget. Jeg vil godt slå fast, at efter SFs mening skal indvandrerne have alle de samme muligheder, som vi danskere har. Men – og det er egentlig til hr. Dyremose – derudover skal de have særlige muligheder for at dyrke og vedligeholde deres egne kulturelle aktiviteter.

Ligestilling opnås ikke altid ved lige behandling. Der skal ofte særbehandling til for at opnå ligestilling, og det gælder netop disse grupper i meget høj grad.

Derfor vil jeg gerne foreslå ministeren, at han retter opfordring til de kommuner, hvor der bor grupper af bestemte nationaliteter, om, at disse får mulighed for at få huse stillet til rådighed, som de kan samles i og invitere os andre til, sådan at de kan have et sted, hvor de kan slappe af fra presset fra den kultur, de færdes i til hverdag, hvor de kan udvikle deres egen, og hvor de sammen kan diskutere de problemer, som de støder på i deres hverdag. Vi kender modellen fra grønlænderhuse forskellige steder, og jeg ved, at jugoslaverne har et sådant hus i Silkeborg, som de er meget glade for. Det kan være, det findes andre steder i landet, det ved jeg ikke, men vi mener i hvert fald fra SFs side, at det er en god ting de steder, hvor det findes. Og vi mener, at kommunerne må forpligtes til at opfylde ønskerne om at få et sådant hus, hvis de udtrykkes.

Jeg er enig med ministeren i, at et godt miljø for indvandrere ikke skabes gennem love og regler alene. Men det er lovene og reglerne, der skal danne rammerne om det fælles liv, indvandrerne ønsker at leve her i landet med sig selv og med os andre.

Indenrigsministeren peger på, at væksten af udlændinge årligt udgør mellem 1.500 og 2.000. En del af disse må naturligt være børn, der bliver født her i landet. Alt i alt har jeg set, at der er ca. 17.000 børn mellem 0 og 6 år, der tilhører fremmede grupper. Jeg tror, det er fantastisk vigtigt, at vi interesserer os meget for disse yngste børn, så de kan få en mulighed for at lære både den danske virkelighed og deres egen kultur at kende. Men forudsætningen herfor er en bevidst daginstitutionspolitik over for disse grupper, og her må vi igen appellere til kommunerne og samarbejde med kommunerne.

Mange indvandrerfamilier er af forståelige grunde fremmede over for danske vuggestuer